

ASPIRIT ANIMALS™

ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΙ

MAGGIE STIEFVATER

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ERDAS

Στη Βικτόρια και στον Γουίλιαμ
-Μ. Σ.

ΧΟΛΗ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ήταν σκοτεινό και γεμάτο ζώα. Ο άνεμος ανάμεσα στα δέντρα τριζοβλούσε, μούγκριζε και φτεροκοπούσε. Με το φως ενός φαναριού να τους περιβάλλει, ένας άντρας κι ένα αγόρι στέκονταν και κοιτούσαν ένα φλασκί. Αν και το φλασκί δεν είχε τίποτα το εντυπωσιακό, το υγρό που περιείχε ήταν εκπληκτικό: μια πανίσχυρη ουσία που μπορούσε να εξαναγκάσει το δέσιμο ενός ανθρώπου με ένα ζώο πνεύμα.

«Θα πονέσει;» ρώτησε το αγόρι, ο Ντέβιν Τράνσγουικ. Ήταν όμορφα ντυμένος και το πιγούνι του καμπύλωνε δίνοντάς του ένα αλαζονικό ύφος που ο φόβος δεν μπορούσε να σβήσει. Ως γιος άρχοντα δεν θα μπορούσε ποτέ να παραδεχτεί πως φοβόταν το σκοτάδι. Ακόμα κι αν υπήρχε πολλή σκοτεινιά τριγύρω για να τον κάνει να φοβάται.

Ο άντρας, ο Ζερίφ, τράβηξε την κεντημένη μπλε κουκούλα του μανδύα του έτσι, ώστε το αγόρι να μπορεί να διακρίνει τα μάτια του πιο καθαρά. Σηκώνοντας το φλασκί, είπε: «Έχει σημασία; *Τούτο εδώ* είναι προνόμιο, μικρό μου αρχοντόπουλο. Θα γίνεις θρύλος».

Η προοπτική αυτή άρεσε στον Ντέβιν, γιατί προς το παρόν ήταν το ακριβώς αντίθετο ενός θρύλου. Καταγόταν από μια οικογένεια με μεγάλη παράδοση στους Σημαδεμένους· στους ανθρώπους δηλαδή που είχαν δεθεί με ζώα πνεύματα. Όμως όταν είχε έρθει η σειρά του, εκείνος είχε αποτύχει, σπάζοντας μια αλυσίδα που πήγαινε πίσω ολόκληρες γενιές. Στη δική του Τελετή του Νέκταρ, στην τελετή όπου τα παιδιά της σωστής ηλικίας των δώδεκα ετών έπιναν το Νέκταρ της Νινάνι, που τους έδιναν οι Πράσινοι Μανδύες, εκείνος δεν είχε καταφέρει να καλέσει τίποτα.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο υπηρέτης του, ένα ασήμαντο βοσκόπουλο, είχε καλέσει ένα λύκο. Ένα λύκο. Και μάλιστα όχι οποιονδήποτε λύκο. Το αγόρι εκείνο είχε επικαλεστεί τον Μπρίγκαν το Λύκο, ένα από τα Μεγάλα Θηρία.

Ο Ντέβιν είχε πληγωθεί από αυτή την ταπείνωση.

Όμως τώρα η ταπείνωση θα έπαιρνε τέλος. Απόψε θα του παραδιδόταν ένα ακόμα πιο ισχυρό ζώο. Ολόκληρη τη ζωή του προετοιμαζόταν γι' αυτό· ήταν κάτι που το είχε στο αίμα του. Το πεπρωμένο του απλώς είχε καθυστερήσει, δεν είχε καταστραφεί.

«Γιατί το ονομάζουν Χολή;» ρώτησε ο Ντέβιν, με τα μάτια του στο φλασάκι. «Δεν ακούγεται και πολύ ωραίο».

«Είναι ένα αστείο», απάντησε λακωνικά ο Ζερίφ.

«Δεν βλέπω πού είναι το αστείο».

«Δοκίμασες το Νέκταρ, έτσι δεν είναι;»

Ο Ντέβιν κατένευσε με ξινισμένο ύφος παρά την ανάμνηση της υπέροχης γεύσης που είχε το Νέκταρ.

«Λοιπόν», είπε ο Ζερίφ, ζαρώνοντας τη μύτη, «τώρα θα δοκιμάσεις και τη Χολή. Μετά θα καταλάβεις το αστείο. Σου το υπόσχομαι».

Το αγόρι έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω από τον ώμο του, καθώς ένα χαμηλόφωνο γρύλισμα ακούστηκε από τα δέντρα. Δίπλα του, μια αράχνη με σκληρή γυαλιστερή ράχη κατέβαινε κρεμασμένη από έναν ιστό. Εκείνος προσπάθησε να την αποφύγει.

«Ό,τι ζώο κι αν καλέσω θα πρέπει να με υπακούει, σωστά;» ρώτησε. «Θα κάνει ό,τι του πω;»

«Οι δεσμοί που φτιάχνει η Χολή είναι διαφορετικοί από εκείνους που φτιάχνει το Νέκταρ», τον πληροφόρησε ο Ζερίφ. «Το Νέκταρ μπορεί να έχει καλύτερη γεύση, όμως η Χολή είναι πιο χρήσιμη. *Εμείς* μπορούμε να ελέγξουμε περισσότερο τη διαδικασία. Για παράδειγμα, δεν χρειάζεται να ανησυχείς μήπως δεθείς με αυτή την αράχνη που προσπαθείς τόσο απελπισμένα να αποφύγεις».

Ο Ντέβιν εκνευρίστηκε, ενοχλημένος που ο Ζερίφ είδε τον τρόμο του. Με δήθεν αδιάφορη φωνή είπε: «Δεν ανησυχώ».

Όμως τα μάτια του στράφηκαν προς το σκεπασμένο κλουβί που τους περίμενε. Κάτω από το ύφασμα βρισκόταν το ζώο με το οποίο θα δενόταν. Προσπάθησε από το μέγεθος του κλουβιού να μαντέψει τι ζώο κρυβόταν εκεί μέσα. Το κλουβί ήταν τόσο μεγάλο, που του έφτανε ως τη μέση. Κάποιες φορές άκουγε ήχους από γρατζουνίσματα να βγαίνουν από μέσα του.

Αυτό ήταν το ζώο με το οποίο θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή του. Το ζώο που θα τον έκανε να θριαμβεύσει.

Ο Ζερίφ έδωσε στο αγόρι το φλασκί. Το χαμόγελό του ήταν τόσο πλατύ και ενθαρρυντικό όσο ενός τσακαλιού. «Μια γουλιά μόνο θα κάνει τη δουλειά».

Το αγόρι σκούπισε τις ιδρωμένες παλάμες στο πουκάμισό του. Αυτό ήταν.

Κανείς δεν θα τον αμφισβητούσε πια.

Κανείς δεν θα αμφέβαλλε για τη δύναμή του.

Δεν θα ήταν ο πρώτος αποτυχημένος της οικογένειας των Τράνσγουικ. Θα ήταν ο πρώτος της θρύλος.

Μέσα από το ανοιχτό στόμιο του φλασκιού, η Χολή μύριζε απαίσια. Σαν μαλλιά που καίγονταν.

Θυμόταν τη φανταστική μυρωδιά του Νέκταρ που έμοιαζε με βούτυρο και μέλι. Ήταν εκπληκτική, όμως τελικά δεν του είχε αποφέρει τίποτα.

Τώρα έφερε το φλασκί στα χείλη και, δίχως άλλη σκέψη, κατάπιε τη Χολή. Χρειάστηκε να παλέψει για να μην κάνει εμετό· ήταν σαν να έπινε τον ίδιο το θάνατο, μαζί με το χρώμα όπου ήταν θαμμένος ο θάνατος. Όμως, καταμεσής της μαυρίλας, ένιωσε κάτι να ζωντανεύει μέσα του· κάτι αχανές, δυνατό και σκοτεινό. Με το ζόρι το σώμα του κατάφερε να συγκρατήσει αυτό που μεγάλωνε μέσα του. Εκείνη τη στιγμή δεν ένιωθε τρόμο. Ένιωθε μονάχα πως μπορούσε να προκαλέσει τρόμο.

Εξακολουθώντας να χαμογελά, ο Ζερίφ τράβηξε το κάλυμμα του κλουβιού.

2

ΠΡΑΣΙΝΟΛΙΜΑΝΟ

«**Ε**ΙΜΑΙ ΣΧΕΔΟΝ έτοιμη, Ουράζα», είπε η Αμπέκε, γλιστρώντας ένα βραχιόλι στο λεπτό καφετί της χέρι. Απευθυνόταν στη λεοπάρδαλη που πήγαινε πέρα δώθε μπροστά από την πόρτα του δωματίου της. Επειδή το δωμάτιο ήταν πολύ μικρό για μια λεοπάρδαλη ή επειδή η λεοπάρδαλη ήταν πολύ μεγάλη για το δωμάτιο, η τεράστια γάτα μπορούσε να κάνει μονάχα μερικά βήματα προς τη μια κατεύθυνση, πριν ξεφυσήσει και γυρίσει προς την άλλη.

Η Αμπέκε καταλάβαινε πώς ένιωθε.

Μέσα σε μερικές εβδομάδες, ο κόσμος τους είχε μικρύνει πολύ. Οι ατελείωτες εκτάσεις του Νάιλο είχαν δώσει τη θέση τους σε ένα χαοτικό στρατόπεδο εκπαίδευσης και αυτό με τη σειρά του έδωσε τη θέση του σε τούτο το ακόμα μικρότερο νησιώτικο φρούριο: το Πρασινολίμανο, το αρχηγείο των Πράσινων Μανδρών, των υπερασπιστών του Έρντας. Η Αμπέκε υπέθετε πως το φρούριο ήταν εντυπωσιακό –ένα απλωμένο, πέτρινο κάστρο χτισμένο στην κορυφή ενός καταρράκτη–, όμως τόσο εκείνη όσο και η

Ουράζα σκέφτονταν πως το δάσος που το περιτριγύριζε ήταν πιο ελκυστικό.

Έξω από το παράθυρο, από έναν πύργο πιο μακριά, ακούστηκε μια καμπάνα. Τρία χτυπήματα: το προσκλητήριο για εκπαίδευση.

Η Ουράζα άρχισε να πηγαиноέρχεται ακόμα πιο γρήγορα, βγάζοντας απαλά γρυλίσματα.

«Εντάξει, θα φύγουμε!» Η Αμπέκε έσφιξε το βραχιόλι της για να μη γλιστρήσει. Αν και τα νήματα του βραχιολιού έμοιαζαν με σύρματα, στην πραγματικότητα ήταν βρασμένες τρίχες από ουρά ελέφαντα. Τέσσερις κόμποι στα νήματα συμβόλιζαν τον ήλιο, τη φωτιά, το νερό και τον άνεμο. Η τέλεια αδελφή της, η Σοάμα, της το είχε δώσει πριν φύγει από το σπίτι. Υποτίθεται πως ήταν γούρι για καλή τύχη.

Όμως η Αμπέκε δεν ήταν και πολύ σίγουρη ότι είχε καλοτυχία από τη μέρα που άφησε πίσω της το Νάιλο. Είχε καλέσει ένα Μεγάλο Θηρίο για ζώο πνεύμα, κάτι που μάλλον ήταν καλοτυχία. Όμως, σχεδόν αμέσως μετά, τη στρατολόγησαν άνθρωποι που στα κρυφά συνεργάζονταν με τον Καταβροχθιστή, τον εχθρό όλου του γνωστού κόσμου. Σίγουρα αυτό ήταν κακοτυχία.

Οι Πράσινοι Μανδύες την αποδέχτηκαν όταν εκείνη κατάλαβε το λάθος της, κάτι που η Αμπέκε ήξερε ότι έπρεπε να το θεωρεί καλοτυχία. Στο κάτω κάτω δεν ήταν υποχρεωμένοι να την αφήσουν να αλλάξει στρατόπεδο. Όμως τώρα δεν ένιωθε και πολύ τυχερή. Από τη στιγμή που ξεκίνησαν όλα, είχε καταφέρει να κάνει μονάχα ένα φίλο –τον Σέιν– που ήταν ακόμα στο αντίπαλο στρατόπεδο μαζί με τους Κατακτητές. Είχε ανταλλάξει τον μοναδικό της φίλο για τρία παιδιά που δεν την εμπιστευόνταν.

Για την ώρα πάντως, η Αμπέκε θα έμενε ικανοποιημένη, απλά και μόνο αν είχε αρκετή τύχη για να μη χαθεί ξανά μέσα στο γιγάντιο φρούριο των Πράσινων Μανδυών.

Καθώς άνοιξε την πόρτα, φόρεσε τον πράσινο μανδύα που σήμαινε πως είχε ορκιστεί να υπερασπίζεται το Έρντας. Ο σκοτεινός διάδρομος ήταν γεμάτος ήχους. Από κάπου ακούγονταν ένας πίθηκος να γελάει τσιριχτά και ένας άντρας να μουγκρίζει. Ένας γάιδaros γκάριζε. Κάτι σαν κροτάλισμα οπλών ή βήματα που κοπανούν αντηχούσαν στους πέτρινους τοίχους. Η Αμπέκε έσκυψε, καθώς ένα πουλί στο χρώμα της μπανάνας ξαφνικά πέταξε από πάνω της.

Η Ουράζα ωστόσο, μόλις είδε το πουλί, πήδησε ψηλά βγάζοντας ένα ευχαριστημένο και κάπως απειλητικό γρύλισμα. Το πουλί στο χρώμα της μπανάνας τσίριξε. Λίγο πριν η λεοπάρδαλη χτυπήσει τις πατούσες της μεταξύ τους, η Αμπέκε άρπαξε την ουρά της. Το άλμα της λεοπάρδαλης κόπηκε στη μέση κι εκείνη έβγαλε ένα κοφτό αλύχτισμα.

Η Ουράζα γύρισε προς το μέρος της. Για μια στιγμή, από ένστικτο, αποκάλυψε τα σαγόνια της απειλητικά.

Η καρδιά της Αμπέκε σταμάτησε.

Έλεϊτα η λεοπάρδαλη κατάλαβε πως ήταν το χέρι της Αμπέκε στην ουρά της. Τα χείλη της χαμήλωσαν. Κοίταξε την Αμπέκε με βαθιά πληγωμένο ύφος. Το πουλί φτερούγισε μακριά.

«Με συγχωρείς», είπε η Αμπέκε. «Όμως αυτό ήταν ένα ζώο πνεύμα!»

Θα περίμενε κανείς πως ένα Μεγάλο Θηρίο θα μπορούσε να καταλάβει γιατί δεν ήταν σωστό να φάει το ζώο πνεύμα κάποιου, όμως μερικές φορές η Ουράζα ήταν περισσότερο απλώς θηρίο παρά Μεγάλο Θηρίο.

«Ίσως πρέπει να κάνουμε αυτό», είπε η Αμπέκε στην Ουράζα, απλώνοντας το χέρι της σαν να ζητούσε κάτι. Όλα τα ζώα πνεύματα είχαν την ικανότητα να πέφτουν σε λήθαργο. Αν ήθελε να το κάνει η Ουράζα εκείνη τη στιγμή, τότε θα μεταμορφωνόταν σε τατουάζ πάνω στο δέρμα της Αμπέκε μέχρι να φτάσουν στο χώρο εκπαίδευσης. Και ήταν σίγουρο πως τα τατουάζ δεν μπορούσαν να φάνε το ζώο πνεύμα κάποιου άλλου.

Όμως η Ουράζα είχε κουραστεί να είναι συνέχεια ματρωμένη. Κοίταξε το απλωμένο χέρι της Αμπέκε για αρκετή ώρα κι έλειπα γύρισε και έτρεξε στο διάδρομο.

Η Αμπέκε δεν επέμεινε. Θα αργούσαν. Καθώς έτρεχε στο διάδρομο, στο κατόπι της λεοπάρδαλης της, διάφοροι Πράσινοι Μανδύες τής κουνούσαν το χέρι και τη χαιρετούσαν φωνάζοντας το όνομά της. Η Αμπέκε ένιωθε άσχημα που δεν μπορούσε να τους το ανταποδώσει, όμως εκείνοι την ήξεραν περισσότερο απ' όσο εκείνη αυτούς. Όλοι οι νεοφερμένοι στο φρουρίο –η Αμπέκε, ο Ρόλαν, η Μείλιν και ο Κόνορ– ήταν πασίγνωστοι. Τα τέσσερα παιδιά που είχαν καταφέρει με κάποιον τρόπο να καλέσουν τα Τέσσερα Θανατωμένα.

Η Ουράζα έβγαλε έναν παράξενο ήχο σαν τριλία, καθώς πήδησε κάτω προς μια στριφογυριστή σκάλα. Όταν βρέθηκαν κάτω, τόσο η Αμπέκε όσο και η Ουράζα δίστασαν. Είχαν έρθει αντιμέτωπες με δύο πανομοιότυπους διαδρόμους, ο καθένας φτιαγμένος από σοβατισμένους λευκούς τοίχους και γυμνά ξύλινα δοκάρια στην οροφή. Μόνο ο ένας όμως οδηγούσε στην αίθουσα εκπαίδευσης.

«Ουράζα;» ρώτησε η Αμπέκε. Τα βιολετιά μάτια της Ουράζα σηκώθηκαν από το πάτωμα στο ταβάνι, η μακριά ουρά της τινάζοταν αργά σαν μαστίγιο.

Ξαφνικά η Αμπέκε κατάλαβε πως το ζώο δεν έμοιαζε με λεοπάρδαλη που προσπαθεί να αποφασίσει προς ποια κατεύθυνση θα πάει. Έμοιαζε περισσότερο με λεοπάρδαλη έτοιμη να...

Η Ουράζα όρμησε με τέτοια ταχύτητα, που το μόνο που διέκρινε κανείς ήταν μια θολούρα από μυς σε χρυσό και μαύρο χρώμα, καθώς τινάχτηκε από τον τοίχο. Ένα οξύ γρύλισμα που σου πάγωνε την καρδιά βγήκε από μέσα της. Για μια στιγμή, η μοναδική σκέψη της Αμπέκε ήταν, *Τι θαυμάσιο ζώο!*

Έπειτα κατάλαβε πως η Ουράζα είχε αρχίσει να κυνηγάει. Η άτυχη λεία της λεοπάρδαλης είχε στριμωχτεί σε μια κόγχη του γύψινου τοίχου. Ήταν ένα μικρό, σαν σκίουρος, ζώο με ροζ πόδια, μια ριγωτή πλάτη και δύο μεγάλα μάτια. Η Αμπέκε σκέφτηκε πως ήταν ένας ιπτάμενος σκίουρος.

Η Ουράζα πάλι σκέφτηκε πως ήταν λιχουδιά.

«Ουράζα!» Η Αμπέκε προσπάθησε να αρπάξει ξανά την ουρά της λεοπάρδαλης, όμως αστόχησε. Ο ιπτάμενος σκίουρος πήδησε προς τον απέναντι τοίχο. Καθώς πετούσε, τα μικροσκοπικά του ποδαράκια ήταν τεντωμένα. Ανάμεσα στα πόδια και στο σώμα του το δέρμα του ήταν τεντωμένο, ίδιο με μεμβράνη, που τον μετέτρεπε σε τριχωτό χαρταετό.

Η Ουράζα πήδησε. Ο ιπτάμενος σκίουρος τινάχτηκε αποφεύγοντάς τη. Και τα δύο ζώα κατέληξαν προς τη μεριά του τοίχου. Ο ιπτάμενος σκίουρος πέταξε προς έναν πάγκο που υπήρχε εκεί δίπλα. Η Ουράζα αναποδογύρισε το έπιπλο. Ο ιπτάμενος σκίουρος σκαρφάλωσε πάνω σε ένα κρεμαστό υφαντό που απεικόνιζε τον Όλβαν, τον αρχηγό των Πράσινων Μανδυών. Η Ουράζα τράβηξε με τα νύχια της το ύφασμα από τον τοίχο. Η αξιοπρέπεια της

Αμπέκε έγινε ένα μάτσο κουρέλια που στροβιλίστηκαν στον αέρα και έπεσαν κάτω.

Ανίκανη να κάνει κάτι, η Αμπέκε τρέχοντας πήρε τα δυο ζώα στο κατόπι. Κατάφερε να αρπάξει το ένα από τα πίσω πόδια της Ουράζα, όμως η λεοπάρδαλη τινάχτηκε και το ελευθέρωσε εύκολα. Στην παλάμη της Αμπέκε απέμεινε μονάχα μια χούφτα από μαύρες και κίτρινες τρίχες.

Το κυνήγι συνεχίστηκε. Οι τρεις τους όρμησαν από το διάδρομο σε μια μικρή τραπεζαρία που η Αμπέκε δεν είχε ξαναδεί. Οι πάγκοι εκεί μέσα ήταν γεμάτοι κόσμο. Η Αμπέκε έτρεξε γύρω από τους ανθρώπους που έτρωγαν, την ίδια στιγμή που ο ιπτάμενος σκίουρος και η Ουράζα διέλυαν τα πάντα πάνω στο μακρύ τραπέζι. Πιάτα τινάχτηκαν στον αέρα. Ένα πιάτο ξεχειλισμένο με χυλό βρόμης κατέληξε στο πρόσωπο ενός άντρα, ενώ μια γυναίκα έκλεισε τα μάτια καθώς φρούτα έπεφταν πάνω της.

Οργή είχε μόλις προστεθεί στο μενού του πρωινού.

Η Αμπέκε ένωσε τα μάτια των Πράσινων Μανδυών. Ήθελε να φωνάξει: *Αυτή φταίει, όχι εγώ!* Όμως ήξερε τι θα της απαντούσαν.

Δική σου δουλειά είναι να ελέγχεις το ζώο πνεύμα σου.

Δεν μπορείς να την ελέγξεις;

Είναι δική σου ευθύνη!

Είναι δική σου αποτυχία.

Τσως τελικά και να μην ανήκεις εδώ.

Δεν είχε χρόνο ούτε να πει συγγνώμη ούτε να καθαρίσει τις ζημιές. Ξέπνοη ακολούθησε τα ζώα, καθώς εκείνα τινάχτηκαν μέσα από διάφορους στριφογυριστούς διαδρόμους και μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη καρέκλες, καταλήγοντας σε έναν προθάλαμο που είχε μια αφιδωτή πύλη στην απέναντι άκρη του. Ο ιπτάμενος σκίουρος έβγαζε

θλιβερούς ήχους πανικού, θυμίζοντας κουνιστή πολυθρόνα που τρίζει.

Η Αμπέκε αγκομαχούσε κι εκείνη. Πίσω στο Νάιλο, μπορούσε να ψάχνει για ζώα ώρες ολόκληρες δίχως να νιώσει ότι έπρεπε να πάρει ανάσα. Μα τι στο καλό της έκανε τούτο το κάστρο;

«Ουράζα», είπε πάνοντας το πλευρό της εκεί όπου ένιωθε μια σουβλιά. «Υποτίθεται πως είμαστε εδώ για να σώσουμε τον κόσμο... οπότε συγκράτησε την όρεξή σου!»

Αυτό έκανε την Ουράζα να σταματήσει. Ο ιπτάμενος σκίουρος βρήκε ευκαιρία και τινάχτηκε στην ασφάλεια του πολυελαίου. Τόσο η Αμπέκε όσο και ο ιπτάμενος σκίουρος πήραν μια ανάσα ανακούφισης.

Η Ουράζα έκανε κύκλους κάτω από τον πολυέλαιο, όμως το κυνηγητό είχε τελειώσει.

Τώρα, σκέφτηκε απελπισμένη η Αμπέκε, πραγματικά έχουμε χαθεί.

Όμως δεν ήταν αυτή η χειρότερη συνέπεια αλλά ότι θα αργούσαν. Όχι γιατί θα τους επέβαλαν κάποια σοβαρή ποινή· οι εκπαιδευτές της έδειχναν αρκετή κατανόηση. Όμως η αργοπορία της θα έκανε τα προβλήματα ανάμεσα σε εκείνη και στα άλλα τρία παιδιά χειρότερα. Εκείνα είχαν αρχίσει την εκπαίδευση μαζί, την ίδια στιγμή που η Αμπέκε ήταν ακόμα στα χέρια του Καταβροχθιστή. Δεν ήταν μονάχα μια ξένη, ήταν επίσης και μια ύποπτη, πρώην εχθρός. Ούτε να φανταστεί δεν ήθελε τι μπορεί να σκέφτονταν τα άλλα παιδιά πως έκανε τόση ώρα· ότι ίσως κατασκόπευε το κάστρο. Πως έστελνε κρυφά μηνύματα στον Ζερίφ, τον Κατακτητή που την είχε πάρει μακριά, αμέσως μετά την τελετή του Νέκταρ της. Πως επέτρεπε στην Ουράζα να φάει το ζώο πνεύμα κάποιου άλλου.

Έπρεπε να πάει στην αίθουσα εκπαίδευσης.

Ίσως υπήρχε κάποιος πίσω από εκείνη την αφιδωτή πύλη που θα μπορούσε να τη βοηθήσει να βρει το δρόμο της. Ακόμα όμως και αν το δωμάτιο πίσω ήταν άδειο, υπήρχε κάτι ελκυστικό σε εκείνη την αφιδωτή είσοδο. Αν και σίγουρα η πύλη οδηγούσε σε ένα ακόμα δωμάτιο, κάτι πάνω της έκανε την Αμπέκε να νιώθει πως ήταν μια πόρτα που οδηγούσε έξω. Δεν μπορούσε να εξηγήσει ούτε η ίδια την αίσθηση αυτή.

Έσπρωξε με προσοχή την πόρτα. Το δωμάτιο που είδε από την άλλη πλευρά ήταν αμυδρά φωτισμένο και άγνωστο. Ήταν γεμάτο μουσικά όργανα, μυστηριώδη έργα τέχνης και καθρέφτες. Υπήρχε μια στοίβα από τύμπανα, ψηλή όσο η Αμπέκε, ένα όργανο σαν πιάνο στο μέγεθος σκύλου και ένας κάδος γεμάτος φλάουτα και φλογέρες. Από έναν τοίχο τής χαμογελούσε το πορτρέτο ενός κοριτσιού, ενώ η τοιχογραφία ενός άντρα που οδηγούσε ντουζίνες άγνωστων ζώων μέσα από ένα λιβάδι κάλυπτε έναν άλλο. Το δωμάτιο μύριζε σκόνη και ξύλο και δέρμα, αλλά επίσης, προς μεγάλη ευχαρίστηση της Αμπέκε, είχε την ίδια μυρωδιά με εκείνη της εξοχής. Και πάλι η Αμπέκε δεν μπορούσε να εξηγήσει το γιατί.

Ένας άντρας στεκόταν μέσα στο δωμάτιο, έχοντας μισογουρισμένη την πλάτη του.

Ήταν πιθανό να είχε το ζώο πνεύμα του σε λήθαργο, όμως η Αμπέκε γρήγορα είδε πως δεν θα μπορούσε εύκολα να το καταλάβει. Πέρα από το πρόσωπό του, κάθε εκατοστό του χλωμού δέρματος του άντρα που δεν το έκρυβαν ρούχα ήταν καλυμμένο από τατουάζ: λαβύρινθοι από μελάνι, κύκλοι, αστέρια, φεγγάρια, κόμποι, σύμβολα πλασμάτων. Το σημάδι του ζώου πνεύματος που του ανήκε ήταν αδύνατον να ξεχωρίσει από τα υπόλοιπα σχέδια που κάλυπταν το σώμα του.

Η Αμπέκε ένωσε ξαφνικά εντυπωσιασμένη. Είτε το είχε κάνει εσκεμμένα είτε όχι, ο άντρας είχε καταφέρει με έξυπνο τρόπο να κρύψει την ταυτότητα του ζώου πνεύματός του.

Απ' όσο μπορούσε να δει, το πρόσωπό του έδειχνε νέο, όμως τα μαλλιά του ήταν γκριζα. Σχεδόν λευκά.

Δεν φαινόταν να έχει αντιληφθεί την Αμπέκε έτσι αθόρυβα που είχε μπει. Με τα μάτια του να κοιτάζουν κάτω, συνέχισε να ψιθυρίζει στον εαυτό του. Η Αμπέκε δεν κατάφερε να ακούσει ακριβώς τι έλεγε, όμως είχε την εντύπωση πως οι φράσεις έμοιαζαν με καλοπιάσματα. Ξαφνικά ένωσε ότι είχε διακόψει κάτι πολύ κρυφό, σχεδόν ιερό. Επιπλέον, εκείνο το σκοτεινό, γεμάτο καθρέφτες δωμάτιο ήταν και κάπως ανατριχιαστικό.

Οπισθοχώρησε. Θα έβρισκε μόνη της το δρόμο για την εκπαίδευση.

Στον προθάλαμο, η Ουράζα την περίμενε με την ουρά της τυλιγμένη προσεκτικά γύρω από τα πόδια της.

Η Αμπέκε δεν χρειαζόταν να πει στη λεοπάρδαλη ότι ήταν θυμωμένη μαζί της. Η Ουράζα το ήξερε.

Δίχως λέξη, η Αμπέκε τέντωσε το χέρι της. Και δίχως στιγμή δισταγμού, η Ουράζα μεταμορφώθηκε σε τατουάζ πάνω στο δέρμα της. Την έτσουξε μονάχα για ένα δευτερόλεπτο. Η Αμπέκε άρχισε να περπατά. Στο Νάιλο όλοι ήξεραν πόσο καλή ήταν στην ανίχνευση, σωστά; Θα κατάφερνε λοιπόν να βρει την αίθουσα εκπαίδευσης. Και θα προσπαθούσε έτσι, ώστε να μη χαθεί ξανά.

Η αίθουσα εκπαίδευσης ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη αίθουσα στο Κάστρο του Πρασινολίμανου. Ήταν φωτεινή